

**LOCO
HALL
1914-2014**

The story of a North Melbourne icon

Commemorative Team

CATHY ALEXOPOULOS

DIMITRIOS ALEXOPOULOS

IRENE GIAVAS

PAULINE HARALABOPOULOS

DIMITRIOS KALODIMOS

CHRISSA KANATAS

GEORGE KOTSIRILOS

STAVROS MESSINIS
Translations/Book Design

TONY O'BRIEN
Historian/Editor

GEORGE POLLALIS

TINA VARSAMIS

LOCO HALL 1914-2014

The story of a North Melbourne icon

Edited by
Tony O'Brien

Translated by
Stavros Messinis

PANARCADIAN ASSOCIATION
OF MELBOURNE 'O KOLOKOTRONIS'

This book is published by the Panarcadian Association of Melbourne “O Kolokotronis” to commemorate the 100 years anniversary of the historic North Melbourne icon “Loco Hall”

© 2014 Panarcadian Association of Melbourne “O Kolokotronis” Inc

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced stored or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or any other information storage and retrieval system, without prior permission in writing from the publisher.

Title: Loco Hall 1914-2014

ISBN: 978-0-646-92920-0

Subject: Australian History, Greek Australian History

Compiled and published by Panarcadian Association of Victoria “O Kolokotronis”

Designed by Messinis-Art (messinis-art.com)

Cover photo and design by Stavros Messinis

Printed and bound in Melbourne by Ellikon Fine Printers

Distributed by Panarcadian Association of Melbourne “O Kolokotronis”

This publication has been sponsored by the Victorian Multicultural Commission

Contents

Περιεχόμενα

7	Forward	7	Πρόλογος
9	The building	9	Το κτίριο
19	The Arcadians in Melbourne	19	Οι Αρκάδες στη Μελβούρνη
39	Memories	39	Αναμνήσεις
49	Acknowledgements	49	Ευχαριστίες
51	Bibliography	51	Βιβλιογραφία

LOGOHALL
AD 1914

PANAKADIAN ASSOCIATION
OF MELBOURNE
570 GLENKERRIG

570

GLENKERRIG

Forward

This publication gives a brief overview and acknowledgement of a wonderful North Melbourne icon called 'Loco Hall', which was built in 1914. The Panarcadian Association of Melbourne "Ο Κολοκοτρωνίς" purchased it in 1985. As a community we, Arcadians, are the proud owners of 'Loco Hall', which is now a grand old lady having attained its 100th anniversary. It was, in its heyday and still is a significant North Melbourne building with a wonderful history. During its 100 years of community life the walls of 'Loco Hall' echoed to many voices. Many different nationalities stamped their mark on the building and they all contributed to the rich tapestry of life that we today refer to as multicultural Victoria. It was a pleasure to explore and rediscover the history of this magnificent building and we are proud to be part of its modern history and the regeneration and restoration program to bring back 'Loco Hall' to its former glory. As one of the 'Loco Hall' custodians, I am delighted to endorse this brief history of our graciously aged, but revitalised building and hope you enjoy its story.

Dimitrios J. Alexopoulos
President, Panarcadian Association
of Melbourne "Ο Κολοκοτρωνίς"

Πρόλογος

Στην έκδοση αυτή γίνεται μια συνοπτική αναφορά και αναγνώριση ενός θαυμάσιου ιστορικού κτιρίου του Νορθ Μέλμπουρν, του «Loco Hall», το οποίο χτίστηκε το 1914. Ο Παναρκαδικός Σύλλογος Μελβούρνης «Ο Κολοκοτρώνης» το αγόρασε το 1985. Ως παροικία, οι Αρκάδες, είμαστε οι υπερήφανοι ιδιοκτήτες του «Loco Hall», που τώρα είναι μια παλιά αρχόντισσα έχοντας συμπληρώσει τα 100 χρόνια της. Υπήρξε και εξακολουθεί να είναι ένα σπουδαίο κτίριο του Νορθ Μέλμπουρν με μια υπέροχη ιστορία. Στη διάρκεια της 100χρονης ιστορίας του, το «Loco Hall» γνώρισε πολλά. Διάφορες εθνικότητες άφησαν τα ίχνη τους στο κτίριο και όλοι συνέβαλαν στη διαμόρφωση της πολυπολιτισμικής κοινωνίας της Βικτώριας. Ήταν ευχάριστο να ανατρέξουμε στην ιστορία αυτού του εξάισιου κτιρίου και είμαστε υπερήφανοι που αποτελούμε μέρος της σύγχρονης ιστορίας του και του προγράμματος αναπαλαίωσης και ανακαίνισής του για να αποκτήσει πάλι την παλιά του αίγλη. Ως ένας από τους θεματοφύλακές του, είμαι πολύ ευχαριστημένος που παρουσιάζω αυτή την έκδοση και ελπίζω να απολαύσετε την ιστορία του.

Δημήτριος Ι. Αλεξόπουλος
Πρόεδρος, Παναρκαδικού Συλλόγου
Μελβούρνης "Ο Κολοκοτρώνης"

THIS STONE WAS LAID
— BY —
STEPHEN SAMSON ESQ
PRESIDENT
OF THE ASSOCIATION.
20TH AUGUST 1914

A.S. DRAKEFORD VICE PRESIDENT

W.J. KITTO TREASURER

B.B. DEVENEY } TRUSTEES

C. MUMFORD }

HON. W.J. EVANS M.L.C. GEN. SECRETARY

W.F. HOLDEN
BUILDER

W.A. DALTON
ARCHITECT

The Building

Situated on high ground in North Melbourne, the home of the Locomotive Engine Drivers, Firemen and Cleaners' Association opened, on Saturday, 12 December 1914, with an annual federal conference. The new three storied building, with an observation deck, called "Loco Hall" still stands and though its role and occupants changed over the years, it is a proud reminder of an important historic era.

The union, originally formed as the Locomotive Engine Drivers' Association in 1861, with some twenty members, is today the oldest surviving railway union in the world. *The Argus* of 14 December 1914 commented on the new 'handsome structure' and added that it cost £10,000 and the membership of the Association was 1,854 persons. The hall, said *The Argus*, could seat up to 1,600 persons and at the smoke evening held that Saturday, some 1,500 guests attended. The elected Secretary of the Association's salary was £250 per year, which represented about twice the normal driver's salary. *The Locomotive Journal* (9 November 1939) stated that Billy Hughes was an official guest at the opening. A report in *The Argus*, 29 March 1916, indicated a Victorian Railways driver's daily rate of pay was 14/- , some 3/- below a driver's salary in New South Wales.

Το κτίριο

Το κτίριο της Ένωσης Οδηγών Ατμομηχανών, Θερμασιών και Καθαριστών βρίσκεται σε ένα ύψωμα στο Νορθ Μέλμπουρν και η λειτουργία του εγκαινιάστηκε το Σάββατο 12 Δεκεμβρίου 1914, σε επίσημο ομοσπονδιακό συνέδριο. Το νέο τριώροφο κτίριο, με ένα παρατηρητήριο, που ονομάζεται «Loco Hall», στέκεται ακόμα στη θέση του και παρότι ο ρόλος και οι κάτοικοί του άλλαξαν με την πάροδο των χρόνων, παραμένει ως περήφανη υπενθύμιση μιας σημαντικής ιστορικής περιόδου.

Η Ένωση, που αρχικά ιδρύθηκε το 1861 ως Σωματείο Οδηγών Ατμομηχανών, με περίπου είκοσι μέλη, είναι σήμερα η παλαιότερη σιδηροδρομική Ένωση στον κόσμο. Η εφημερίδα «The Argus» της 14ης Δεκεμβρίου 1914, έγραψε για τη νέα «όμορφη οικοδομή» προσθέτοντας ότι κόστισε £10.000 και ότι ο αριθμός των μελών της Ένωσης ήταν 1.854 άτομα. Η αίθουσα, σημειώνει η «The Argus», μπορούσε να φιλοξενήσει μέχρι 1.600 άτομα και στην εκδήλωση που διοργανώθηκε εκείνο το Σάββατο, παρευρέθηκαν 1.500 άτομα. Ο μισθός του εκλεγμένου Γραμματέα της Ένωσης ήταν 250 λίρες ετησίως, δηλαδή, σχεδόν διπλάσιος του μισθού ενός οδηγού. Η εφημερίδα «The Locomotive Journal» (9 Νοεμβρίου 1939) ανέφερε ότι ο Billy Hughes ήταν επίσημος προσκεκλημένος στα εγκαίνια. Επίσης, σε άρθρο της «The Argus» της 29ης Μαρτίου 1916, αναφέρεται ότι ο ημερήσιος μισθός ενός

LOCO. THEATRE

NORTH MELBOURNE

Where Sound . . .
. . . Sounds Best

WED. . THUR. . FRI.

November 8, 9 and 10

**"YES, MY DARLING
DAUGHTER"**

(Not Suitable for General Exhibition)

with

**Priscilla Lane and
Jeffrey Lynn**

— ALSO —

"STRANGE BOARDERS"

(Not Suitable for General Exhibition)

with

Tom Walls & Renee Saint-Cyr

SAT. . MON. . TUES.

November 11, 13 and 14

"CLIMBING HIGH"

(Not Suitable for General Exhibition)

with

**Michael Redgrave and
Jessie Matthews**

— PLUS —

"WHO GOES NEXT?"

(Not Suitable for General Exhibition)

with

**Barry K. Barnes and Sophie
Stewart**

Atop the building is a model of steam locomotive, which became the symbol of the Victorian Railways, a Class A2. These 4-6-0 engines, entered service on 2 December 1907 and operated until 3 December 1963. So successful was this Victorian designed and manufactured locomotive that 185 engines were constructed between 1907 and 1922. The A2 locomotives served across Victoria hauling freight, fast passenger and even the Overland. It is no surprise that this engine enjoys pride of place on the façade of Loco Hall. Ironically, a surviving engine A2 986 is undergoing a full restoration and is expected to enter tourist service during 2015.

From the top floor or observation deck of the new building in 1914, a person could look out across the growing city of Melbourne. On a clear day, one could see the vast and busy railway yards of North Melbourne and the smoking locomotive sheds, hear the clanking and whistles of engines, see the Yarra River and the masts of vessels at anchor on the Yarra and at Port Melbourne. Today, the view is not as expansive, due to towering city buildings, the Docklands and lots of greenery. However, the air is cleaner due to the absence of locomotives' smoke and steam; while the sounds of steam whistles and shunting rakes of steel and wooden wagons has long faded into the mournful moans of diesel locomotives and their bleating horns.

At a recruiting meeting held at Loco Hall to encourage union membership on 13 July 1915, *The Argus* of the same day reported that among the guest speakers was the then Attorney General, Mr. Billy Hughes, the same man who attended the official opening in 1914. Within three months, 'Billy' was Prime Minister of Australia.

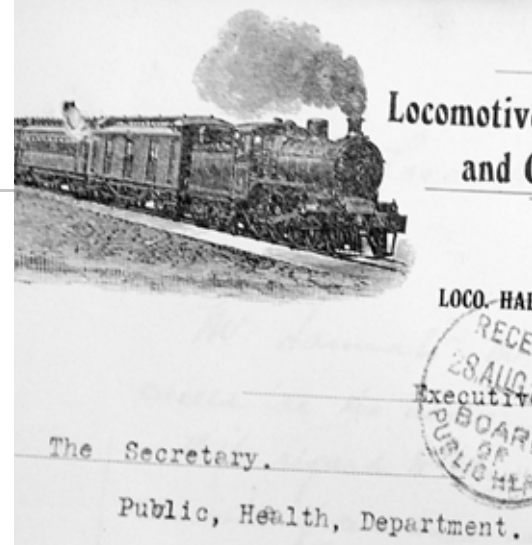
The Hall served as the state and federal offices of the

οδηγού των Σιδηροδρόμων Βικτώριας ήταν 14 σελίνια, περίπου 3 σελίνια λιγότερος από το μισθό ενός οδηγού στη Νέα Νότια Ουαλία.

Στην κορυφή του κτιρίου είναι ένα μοντέλο ατμομηχανής κατηγορίας A2, η οποία έγινε το σύμβολο των Σιδηροδρόμων Βικτώριας. Αυτοί οι κινητήρες 4-6-0, λειτούργησαν από τις 2 Δεκεμβρίου 1907 ως τις 3 Δεκεμβρίου 1963. Η μηχανή αυτή, που σχεδιάστηκε και κατασκευάστηκε στη Βικτώρια, ήταν τόσο επιτυχημένη ώστε να κατασκευαστούν 185 ατμομηχανές μεταξύ του 1907 και 1922. Οι μηχανές A2 λειτούργησαν σε όλη τη Βικτώρια για τη μεταφορά φορτίων, επιβατών, ακόμα και στην «Overland». Δεν αποτελεί έκπληξη το γεγονός ότι ο κινητήρας αυτός έχει εξέχουσα θέση στην πρόσοψη του «Loco Hall». Σημειώνεται πως μια ατμομηχανή A2 986 βρίσκεται στο στάδιο πλήρους αποκατάστασης για τουριστικούς λόγους και αναμένεται να λειτουργήσει μέσα στο 2015.

Το 1914, από τον τελευταίο όροφο ή το παρατηρητήριο του νέου κτιρίου, μπορούσε κάποιος να δει όλη την αναπτυσσόμενη πόλη της Μελβούρνης. Σε μια ηλιόλουστη ημέρα, μπορούσε κανείς να δει τις τεράστιες και πολυσύχναστες σιδηροδρομικές εγκαταστάσεις του North Melbourne και τους καπνούς να βγαίνουν από τα υπόστεγα των ατμομηχανών, να ακούει τους ήχους και το σφύριγμα των κινητήρων, να βλέπει τον ποταμό Γιάρα και τα κατάρτια των αγκυροβολημένων караβιών στον Γάρα και στο Πορτ Μέλμπουρν. Σήμερα, η θέα αυτή δεν είναι τόσο μεγάλη, λόγω των πανύψηλων κτιρίων της πόλης, των Ντόκλαντς και των δέντρων. Ωστόσο, ο αέρας είναι καθαρότερος λόγω της απουσίας του καπνού και ατμού των μηχανών, ενώ οι ήχοι από τα σφύριγματα των ατμομηχανών και τους ελιγμούς των βαγονιών από χάλυβα και ξύλο, έχει από καιρό μετατραπεί στους πένθιμους στεναγμούς και στα κορναρίσματά των μηχανών ντίζελ.

Σε συγκέντρωση που πραγματοποιήθηκε στο «Loco

Sir/-

Adverting to your correspondence
requiring attention at the above
Mr Lister, who again inspected the
directed that the Bio-Box can remain
out that a 12 x 6 ventilating pipe
be used

railway union and it also contained a union operated commercial picture theatre, Loco Theatre. A special event held on the Sunday evening of 1 August 1915 in many picture theatres across Melbourne, raised monies for wounded soldiers returning from Gallipoli. All monies collected went to the Australia Day Fund and according to *The Argus* of 2 August, Loco Theatre also participated. *The Argus* (14 August 1915) carried a letter stating the monies raised on the evening of 1 August, by the Amalgamated Pictures Limited, included the Loco Theatre North Melbourne, and the sum raised totalled £1,044/2/11.

The Argus reported on its front page (14 May 1938) that on the previous evening Friday 13th, two young men entered the theatre on the pretext of making a booking and 'sandbagged' the Manager, Mr. Charles Plowman, stole £25 then fled along Victoria Street. Police discovered the sandbag used in the attack.

On the outbreak of World War II in 1939, the Loco Theatre was undergoing an Art Deco refurbishment, by the cinema architectural firm "Cowper, Murphy & Appleford". The theatre boasted eye catching plaster curves, a walk-up stage, full seating for 800 patrons and speakers mounted into the walls. *The Locomotive Journal* (9 November 1939) said the refurbished theatre also had 'crushed silk Proscenium curtains' illuminated by 'coloured footlights and spotlights' plus a 'sloping floor' and even a 'floating screen, with the latest modern sound and projection equipment'. It was interesting to note in this edition of *The Locomotive Journal* that 18 months after the robbery, Mr. Plowman still managed the theatre.

However, the advent of Television in Melbourne in November 1956, plus the new 'drive-ins' spelt the death knell for picture theatres in the capital, the suburbs and

Hall», στις 13 Ιουλίου του 1915, για την ενθάρρυνση της συμμετοχής στα συνδικάτα, η εφημερίδα «The Argus» της ίδιας ημέρας ανέφερε ότι μεταξύ των προσκεκλημένων ομιλητών ήταν ο τότε υπουργός Δικαιοσύνης Billy Hughes, ο ίδιος άνθρωπος που παρευρέθηκε στην επίσημη έναρξη το 1914. Μέσα σε τρεις μήνες, ο «Μπίλι» ήταν πρωθυπουργός της Αυστραλίας.

Στο Hall λειτουργούσαν τα πολιτειακά και ομοσπονδιακά γραφεία της Ένωσης Σιδηροδρομικών, καθώς και η αίθουσα παραστάσεων «Loco Theatre» που διαχειριζόταν η Ένωση. Σε μια ειδική εκδήλωση που πραγματοποιήθηκε το βράδυ της Κυριακής 1 Αυγούστου 1915, σε πολλούς κινηματογράφους σε όλη τη Μελβούρνη, συγκεντρώθηκαν χρήματα για τους τραυματίες στρατιώτες που επέστρεφαν από την Καλλίπολη. Όλα τα χρήματα που συλλέχθηκαν πήγαν στο «Ταμείο της Ημέρας της Αυστραλίας» και η εφημερίδα «The Argus», της 2ας Αυγούστου, ανέφερε ότι συμμετείχε και το «Loco Theatre». Η «The Argus» (14 Αυγούστου 1915) δημοσίευσε επιστολή που αναφέρει ότι στα χρήματα που συγκεντρώθηκαν το βράδυ της 1ης Αυγούστου, από το «Amalgamated Pictures Limited», περιλαμβάνονταν και αυτά από το «Loco Theatre North Melbourne» και το συνολικό ποσό που συγκεντρώθηκε ανέρχονταν σε £1.044/2/11.

Η «The Argus» ανέφερε στο πρωτοσέλιδό της (14 Μαΐου 1938) ότι το προηγούμενο βράδυ της Παρασκευής 13 Μαΐου, δύο νέοι άνδρες μπήκαν στο θέατρο, με το πρόσχημα να κάνουν κράτηση θέσης και απειλώντας τον διευθυντή Charles Plowman, έκλεψαν £25. Στη συνέχεια τράπηκαν σε φυγή κατά μήκος της οδού Βικτώρια. Η αστυνομία ανακάλυψε το σάκκο άμμου που χρησιμοποιήθηκε στην επίθεση.

Με το ξέσπασμα του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου το 1939, το «Loco Theatre» ανακαινίσθηκε σε Art Deco, από το αρχιτεκτονικό γραφείο κινηματογράφων «Cowper, Murphy

regional towns. Many picture houses closed. The Loco Hall reinvented itself showing foreign language films mainly for the Italian speaking community. Now called the Loco-Cinestar, that endeavour stalled by the early 1970's and in 1976 the defunct theatre evolved into the Marconi Ballroom.

By 1983 the ground floor facility was renamed “The New Marconi Ballroom and Entertainment Venue” a facility for dances, discos, weddings and other functions including wrestling and boxing bouts.

Then the entire Loco Hall was sold on 11 September 1985 for \$450,000 to the current owners. The sale of the building concluded the grand old lady's 71 year connection with the railway union (A.F.U.L.E.). It was the end of an era and we will never see her likes again.

THE ADVENT OF TELEVISION IN MELBOURNE IN NOVEMBER 1956, PLUS THE NEW 'DRIVE-INS' SPILT THE DEATH KNEEL FOR PICTURE THEATRES IN THE CAPITAL, THE SUBURBS AND REGIONAL TOWNS. MANY PICTURE HOUSES CLOSED. THE LOCO REINVENTED ITSELF SHOWING FOREIGN LANGUAGE FILMS MAINLY FOR THE ITALIAN SPEAKING COMMUNITY. NOW CALLED THE LOCO-CINESTAR, THAT ENDEAVOUR STALLED BY THE EARLY 1970'S AND IN 1976 THE DEFUNCT THEATRE EVOLVED INTO THE MARCONI BALLROOM

& Appleford». Στο θέατρο τοποθετήθηκαν εντυπωσιακά γύψινα στολίδια, νέα σκηνή, καθίσματα για 800 άτομα και εντοιχισμένα ηχεία. Η εφημερίδα «The Locomotive Journal» (9 Νοεμβρίου 1939), ανέφερε ότι το ανακαινισμένο θέατρο είχε επίσης «προσκήνιο με μεταξωτές κουρτίνες» που φωτιζόνταν από «χρωματιστά φώτα ράμπας και προβολείς» συν ένα «κεκλιμένο δάπεδο» και ακόμα μια «κινητή οθόνη, με την τελευταία λέξη εξοπλισμού σύγχρονου ήχου και προβολής». Ενδιαφέρον είναι να σημειωθεί ότι σε αυτή την έκδοση της «The Locomotive Journal» αναφέρεται πως 18 μήνες μετά τη ληστεία, ο διευθυντής κ. Plowman εργάζονταν ακόμα στο θέατρο.

Ωστόσο, η έλευση της τηλεόρασης στη Μελβούρνη το Νοέμβριο του 1956, καθώς και τα νέα «drive-ins» σκότωσαν τους κινηματογράφους στο κέντρο της πόλης, στα προάστια και σε επαρχιακές πόλεις. Πολλοί κινηματογράφοι έκλεισαν.

Ο κινηματογράφος «Loco Hall» για να αντιμετωπίσει την κρίση αυτή άρχισε να παρουσιάζει ξένες ταινίες, κυρίως για την Ιταλική παροικία, με τη νέα ονομασία «Loco-Cinestar». Η προσπάθεια αυτή σταμάτησε στις αρχές του 1970 και το 1976 ο παρακμάζων κινηματογράφος εξελίχθηκε στην αίθουσα χορού «Ballroom Marconi».

Το 1983 ο χώρος στο ισόγειο μετονομάστηκε σε «The New Marconi Ballroom and Entertainment Venue» και προσφέρονταν για χορούς, ντίσκο, γάμους και άλλες εκδηλώσεις, όπως αγώνες πάλης και πυγμαχίας.

Στη συνέχεια, ολόκληρο το κτίριο «Loco Hall» πωλήθηκε, στις 11 Σεπτεμβρίου του 1985, για \$450,000 στους σημερινούς ιδιοκτήτες. Με την πώληση του κτιρίου έκλεισε και η σχέση της 71χρονης ‘αρχόντισσας’ με την Ένωση Σιδηροδρόμων (AFULE). Ήταν το τέλος μιας εποχής, όμοια της οποίας δεν θα ξαναδούμε.

Τουλάχιστον έτσι νόμιζαν, αλλά προς τιμήν τους οι Αρκάδες συνειδητοποίησαν ότι το θλιμμένο και κουρασμένο

LOCOHALL
AD 1944

MARCONI BALLROOM

THE NEW MARCONI BALLROOM & ENTERTAINMENT CE...

MARCONI

MARCONI

MARCONI

Well that was the opinion, but to their credit the Arcadians realised the sad and tired building could be re-born and her former glory recaptured. A refurbishment program breathed new life into Loco Hall.

False ceilings on removal revealed original tin embossed ceilings; historically sensitive paints rejuvenated her past grandeur. Removing tired and broken plaster uncovered hidden treasures of prior occupants.

Today, Loco Hall is a vibrant, inviting and dynamic reflection of a grand old Victorian building that promises a wonderful future for the next one hundred years.

αυτό κτίριο θα μπορούσε να ξαναγεννηθεί και να ξαναβρεί την παλιά του αίγλη. Έτσι ένα πρόγραμμα ανακαίνισης εμφύσησε νέα ζωή στο «Loco Hall». Κατά τη διάρκεια της ανακαίνισης αποκαλύφθηκαν οι αρχικές οροφές, ανάγλυφα και ιστορικά ευαίσθητα χρώματα ανανέωσαν το παλιό της μεγαλείο. Αφαιρώντας παλιούς και σπασμένους γύψους αποκαλύφθηκαν κρυμμένοι θησαυροί παλαιών ιδιοκτητών.

Σήμερα, το «Loco Hall» είναι μια ζωντανή, φιλόξενη και δυναμική αντανάκλαση από ένα μεγάλο παλιό βικτοριανό κτίριο που υποσχεται ένα υπέροχο μέλλον για τα επόμενα εκατό χρόνια.

SOURCES

The Argus, 14 December 1914.

The Argus, 13 July 1915.

The Argus, 2 August 1915.

The Argus, 14 August 1915.

The Argus, 29 March 1916.

The Argus, 14 May 1938.

The Locomotive Journal, 9 November 1939.

de Pomeroy, Norman and Gilbert, Richard. (eds.) *Men of the Footplate: One Hundred and Thirty years of railway Trade Unionism, 1861-1991*, A.F.U.L.E., 1992.

Oberg, Leon. *Locomotives of Australia*, Reed, Sydney, 1975 and subsequent reprints.

ΠΗΓΕΣ

Εφημερίδα «The Argus», 14 Δεκεμβρίου, 1914.

«The Argus», 13 Ιουλίου 1915.

«The Argus», 2 Αυγούστου 1915.

«The Argus», 14 Αυγούστου 1915.

«The Argus», 29 Μαρτίου, 1916.

«The Argus», 14 Μαΐου, 1938.

«The Locomotive Journal», 9 Νοεμβρίου 1939.

de Pomeroy, Norman and Gilbert, Richard. (eds.) «Men of the Footplate: One Hundred and Thirty years of railway Trade Unionism», 1861-1991, A.F.U.L.E., 1992.

Oberg, Leon. «Locomotives of Australia», Reed, Sydney, 1975 και επόμενες επανεκδόσεις.

The Arcadians

Οι Αρκάδες

The creation of the Panarcadian Association of Melbourne and Victoria 'Ο Κολοκοτρώνης' occurred in 1959. From information gleaned, those founders of the Association included: Konstantinos Ardounis, Demetrios Kalodimos, Fanis Karantzas, Vasilios Kotsirilos, Ioannis Siolis, Panagiotis Siolis, Philipas Siolis, Vasilios Stathopoulos (from Kapsia), Georgios Theodoropoulos and Theoharis Trahanas.

News of the intended formation of an Arcadian association generated huge interest among the community. Many indicated their enthusiasm to join the proposed organisation.

On Sunday 13 September, 1959, the inaugural meeting took place with 100 Arcadians in attendance, in the rooms of the Greek organization "Orpheas", situated at 243 Bourke St., Melbourne. The founding committee drafted a Constitution for the Association.

The purpose for the formation of an Association covered the ethnic, social, cultural, philanthropic aspects, as well as the need for members to support each other with the ultimate goal of acquiring a freehold property in the near future.

The proposed building would enable members to meet, have social club rooms and create a library. The organisation would ensure that their culture and cus-

Η ίδρυση του Παναρκαδικού Συλλόγου Μελβούρνης και Βικτώριας «Ο Κολοκοτρώνης» έγινε, σύμφωνα με υπάρχοντα στοιχεία, το 1959, με τη σύσταση μιας Επιτροπής 10 Αρκάδων, η οποία αποτελούνταν από τους: Κωνσταντίνο Αρδούνη, Γεώργιο Θεοδωρόπουλο, Δημήτριο Καλοδήμου, Φάνη Καραντζά, Βασίλειο Κοτσιρίλο, Ιωάννη Σιώλη, Παναγιώτη Σιώλη, Φίλιππα Σιώλη, Βασίλειο Σταθόπουλο (από Κάψια) και Θεοχάρη Τραχανά.

Η είδηση για την ίδρυση ενός Συλλόγου είχε μεγάλη απήχηση στην Αρκαδική πατρίδα της Μελβούρνης και αμέσως μετά πολλοί Αρκάδες επέδειξαν έντονο ενδιαφέρον να ενταχθούν στο νεοσύστατο οργανισμό.

Στις 13 Σεπτεμβρίου 1959, τέθηκαν τα θεμέλια του Συλλόγου σε συνεδρίαση που είχε καλέσει η Επιτροπή, και στην οποία ανταποκρίθηκαν περίπου 100 Αρκάδες, στο οίκημα του ελληνικού οργανισμού «Ορφείας», στη διεύθυνση 243 Bourke Street, στη Μελβούρνη. Η ιδρυτική επιτροπή είχε προετοιμάσει καταστατικό για τη λειτουργία του Συλλόγου. Ο σκοπός για την ίδρυση ενός Συλλόγου αφορούσε τις εθνικές, κοινωνικές, πολιτιστικές, φιλανθρωπικές πτυχές, καθώς και την ανάγκη τα μέλη να υποστηρίξουν ο ένας τον άλλο με απώτερο στόχο την απόκτηση ιδιόκτητου ακινήτου στο άμεσο μέλλον. Το προτεινόμενο κτίριο θα ήταν ο χώρος όπου τα μέλη θα μπορούσαν

toms would be preserved and passed onto future generations.

A Constitution was adopted, with only slight amendments to the original proposal of the founding committee. The Association was called “The Panarcadian Association of Melbourne and Victoria, “Ο Kolokotronis”. We celebrate the Association’s formation on 23 September annually, to coincide with and to commemorate the freedom or ‘Fall of Tripolitsa’ from Ottoman rule on that same day (23 September) in 1821.

An electoral committee organised the inaugural elections. Membership enrolments commenced with a fee set at 10 shillings annually and £2 for those nominating for the Committee. Eligibility for full membership included; those born in Arcadia, or those born of parents whose lineage was from Arcadia.

The election for the first Committee was held on 27 September 1959 at 243 Bourke St., Melbourne. Twenty five members nominated for the Committee, with 354 members voting and 3 votes declared invalid. The first 11 and the four (4) runners up, became the first Committee on 10 October 1959.

This was the date the Association officially commenced operations.

PROPERTY ACQUISITIONS

All the Administrative Committees from 10 October 1959 worked tirelessly to realize the purposes of the Associations. They expended time and money promoting their ethics and values; not only for their members’ benefit, but for the wider community. The regular committee meetings were held in various venues in the Central Business District of Melbourne and in Richmond.

να συναντιώνται, να λειτουργήσουν μια κοινωνική λέσχη και να δημιουργηθεί μια βιβλιοθήκη. Η οργάνωση θα εξασφάλιζε ότι ο πολιτισμός και τα έθιμά τους, θα μεταφέρονταν στις μελλοντικές γενιές.

Το καταστατικό εγκρίθηκε, με μικρές μόνο τροποποιήσεις στην αρχική πρόταση της ιδρυτικής επιτροπής. Ο Σύλλογος ονομάστηκε «Παναρκαδικός Σύλλογος Μελβούρνης και Βικτωρίας ‘Ο Κολοκοτρώνης’». Γιορτάζεται κάθε χρόνο η ίδρυση του Συλλόγου στις 23 Σεπτεμβρίου, για να συμπίπτει με τον εορτασμό της επετείου της «Πτώσης της Τριπολιτσάς» από την οθωμανική κυριαρχία την ίδια ημέρα (23 Σεπτεμβρίου) το 1821.

Μια εκλογική επιτροπή οργάνωσε τις πρώτες εκλογές. Ξεκίνησαν οι εγγραφές μελών με συνδρομή, που ορίστηκε στα 10 σελίνια ετησίως και £2 για εκείνους που προτεινόταν για το Διοικητικό Συμβούλιο. Στα κριτήρια για να γίνει κάποιος πλήρες μέλος της Ένωσης περιλαμβάνονταν: να έχει γεννηθεί στην Αρκαδία ή οι γονείς των να κατάγονται από την Αρκαδία. Οι εκλογές για το πρώτο Διοικητικό Συμβούλιο έγιναν στις 27 Σεπτεμβρίου 1959 στο 243 Bourke Street, στη Μελβούρνη. Είκοσι πέντε μέλη ήταν υποψήφια για το Διοικητικό Συμβούλιο, ενώ ψήφισαν 354 μέλη και 3 ψήφοι κηρύχθηκαν άκυροι. Οι πρώτοι 11 εκλεγέντες και οι τέσσερις (4) επιλαχόντες σχημάτισαν το πρώτο Διοικητικό Συμβούλιο στις 10 Οκτωβρίου 1959. Αυτή ήταν και η ημερομηνία που ο Σύνδεσμος ξεκίνησε επίσημα τη λειτουργία του.

ΑΓΟΡΕΣ ΑΚΙΝΗΤΩΝ

Όλα τα Διοικητικά Συμβούλια που υπηρέτησαν από τις 10 Οκτωβρίου 1959 εργάστηκαν ακούραστα για να υλοποιήσουν τους στόχους του Συλλόγου. Διέθεσαν χρόνο και χρήμα για να προωθήσουν τα ήθη και τις αξίες τους,

THE NEW MARCONI BALLROOM & ENTERTAINMENT

The need for a building to house the Association was of paramount concern. The Committee purchased a house situated at 154 Lennox Street, Richmond, on 29 June 1966, for \$11,000.

With a deposit of \$2,400, the weekly repayments were \$20. The purchase was made in five individual Committee members' names, because the Association was not a legal entity, at the time. It was understood the Committee members acted in the best interest of the Association. The house was renovated and divided and leased as two apartments.

Four of the five Committee members sold the property on 17 September 1973, with the main instigator of the sale absconding to Greece. This action was the first and most serious disruption to the peaceful atmosphere within the organisation. A four year legal battle ensued, which proved the sale was illegal.

The amount of \$31,637.53 was paid to the Association on 2 November 1977, and the property reverted back into the hands of the organization.

On 18 November 1979 the Association became a legal entity registered as "Panarcadian Association of Melbourne and Victoria Limited" and subject to the laws governing companies. This brought legal responsibilities, as well as protection.

The quest to find a property to house the organization became focused, as that objective was integral to the progress of the Association.

On 16 October 1981, a former petrol station site was purchased in 417 Victoria Street, Richmond for \$150,000.00.

On 11 September 1985, the Association brought at auction, Loco Hall, situated at 570 Victoria St, North Melbourne, for the respectable sum of \$450,000; with settlement due in December 1985.

όχι μόνο προς όφελος των μελών, αλλά και της ευρύτερης κοινωνίας. Οι τακτικές συνεδριάσεις των Διοικητικών Συμβουλίων γίνονταν σε διάφορους χώρους στο κέντρο της Μελβούρνης και στο Ρίτσομοντ. Η ανάγκη για ένα κτίριο που θα στεγασθεί ο Σύλλογος ήταν πρωταρχικής σημασίας. Έτσι, το Διοικητικό Συμβούλιο αγόρασε το σπίτι που βρίσκεται στη διεύθυνση 154 Lennox Street, Ρίτσομοντ, στις 29 Ιουνίου 1966, έναντι \$11.000.

Με προκαταβολή \$2.400, οι εβδομαδιαίες δόσεις ήταν 20 δολάρια. Η αγορά καταχωρήθηκε σε πέντε ονόματα μελών του Διοικητικού Συμβουλίου, γιατί ο Σύλλογος δεν ήταν ακόμα νομικό πρόσωπο και ήταν αποδεκτό ότι τα μέλη του Δ.Σ. ενεργούσαν για λογαριασμό του Συλλόγου. Το σπίτι ανακαινίστηκε, χωρίστηκε σε δύο διαμερίσματα και νοικιάστηκε.

Τέσσερα από τα πρώτα πέντε μέλη της επιτροπής πούλησαν το ακίνητο στις 17 Σεπτεμβρίου του 1973, ενώ ο κύριος υποκινητής της πώλησης διέφυγε στην Ελλάδα. Η κίνηση αυτή ήταν η πρώτη και πιο σοβαρή διαταραχή στην ειρηνική ατμόσφαιρα στο εσωτερικό του οργανισμού. Ακολούθησε τετραετής νομική μάχη η οποία απέδειξε ότι η πώληση ήταν παράνομη. Το ποσό των \$31.637,53 καταβλήθηκε στον Σύλλογο στις 2 Νοεμβρίου του 1977.

Στις 18 Νοεμβρίου 1979, ο Σύλλογος απέκτησε νομική οντότητα καταχωρημένη ως «Panarcadian Association of Melbourne and Victoria Limited» και υπόκειται στους νόμους που διέπουν τη λειτουργία επιχειρήσεων. Αυτό προβλέπει νομικές ευθύνες, αλλά και προστασία. Η αναζήτηση για να βρεθεί ένα ακίνητο για να στεγάσει τα μέλη αποτέλεσε πρωταρχικό στόχο και έργο ζωτικής σημασίας για την πρόοδο του Συλλόγου. Στις 16 Οκτωβρίου του 1981, αγοράστηκε ένα πρώην βενζινάδικο στη διεύθυνση 417 Victoria Street, στο Ρίτσομοντ, προς \$150.000.

Στις 11 Σεπτεμβρίου 1985 ο Σύλλογος αγόρασε σε δη-

On the 12 November 1985 the property in Richmond sold for \$395,000 at auction.

FOUNDING MEMBERS' VISION

The migration of the Arcadians, as with other Hellenes, was a consequence of post-World War II upheavals and the subsequent Greek Civil War (1946-49), which precipitated major social disorder during the 1950's, 60's and 70's. Greece was financially and politically in disarray. Plagued with unemployment and falling living standards, the years that followed were referred to as Greece's 'dark ages' or «πέτρινα χρόνια»/ "troubled years".

The inability of the Greek government to redress unemployment and Australia's wish to encourage European migration as part of the labour force, led to a bilateral agreement in 1952.

Initially, the Prefecture of Arcadia ranked foremost of all of Greece, in percentage terms, for the number of citizens that emigrated. Perhaps more than 12,000 young men and women, full of dreams and hopes combined with the fear of the unknown, departed Arcadia for Australia.

Unskilled, almost illiterate, with no knowledge of the English language and entering a totally new culture, they struggled. However, they had their youth, their two hands and a willingness to work and adapt into the culture. No concept of "job satisfaction" existed, only their need to work.

The emigrating Arcadians believed that with hard work, progress and success would follow. It was a new beginning, with lots of ambitions and romanticism, which never deserted them in this foreign land, where

μοπρασία το «Loco Hall» που βρίσκεται στη διεύθυνση 570 Victoria St, στο Νορθ Μέλμπουρν, με το σεβαστό ποσό των \$450.000 και διακανονισμό που θα ολοκληρώνονταν το Δεκέμβριο του 1985. Στις 12 Νοεμβρίου 1985 πουλήθηκε σε δημοπρασία το ακίνητο στο Ρίτσομοντ προς \$395.000.

ΤΟ ΟΡΑΜΑ ΤΩΝ ΙΔΡΥΤΙΚΩΝ ΜΕΛΩΝ

Η μετανάστευση των Αρκάδων, όπως και των άλλων Ελλήνων, ήταν συνέπεια του Β' Παγκόσμιου Πολέμου και του Ελληνικού Εμφυλίου Πολέμου (1946-1949) που ακολούθησε, προκαλώντας μεγάλες κοινωνικές αναταραχές τις δεκαετίες του 1950, '60 και '70. Η Ελλάδα ήταν οικονομικά και πολιτικά κατεστραμμένη. Μαστίζονταν από την ανεργία και σε συνδυασμό με την πτώση του βιοτικού επιπέδου, τα χρόνια που ακολούθησαν ήταν τα «πέτρινα χρόνια» για την Ελλάδα.

Η αδυναμία του ελληνικού κράτους να αντιμετωπίσει την ανεργία και η επιθυμία της Αυστραλίας να ενθαρρύνει την μετανάστευση ευρωπαίων εργατών, οδήγησε σε διμερή συμφωνία το 1952. Αρχικά, ο Νομός Αρκαδίας είχε ποσοστιαία την πρώτη θέση από όλη την Ελλάδα, σε αριθμό πολιτών που μετανάστευσαν. Ίσως περισσότεροι από 12.000 νέοι άνδρες και γυναίκες, γεμάτοι όνειρα και ελπίδες, σε συνδυασμό με το φόβο του αγνώστου, αναχώρησαν από την Αρκαδία για την Αυστραλία. Ανεπίδοτοι, σχεδόν αγράμματοι, χωρίς γνώση της αγγλικής γλώσσας και ερχόμενοι σε μια εντελώς νέα κουλτούρα, αγωνίστηκαν σκληρά. Είχαν βέβαια τα νιάτα τους, τα δύο χέρια τους και τη θέλησή τους να δουλέψουν και να προσαρμοστούν στη νέα κοινωνία. Δεν υπήρχε η σκέψη «ικανοποίησης από την εργασία», υπήρχε μόνο η ανάγκη τους να εργαστούν.

AUCTION
 Wednesday 11th September, 1985 at 3 pm
 on the Property
**"THE MARCONI BALLROOM"
 NORTH MELBOURNE**

570 Victoria Street
"FAMOUS CITY-FRIDGE LANDMARK"
 Originally built as a picture theatre but currently
 used as a Ballroom & Reception Centre
 and office accommodation.

BUILDING AREA: 14,750 sq. ft.
LAND: 74 ft. by 154 ft.
 (Lane at rear).

Note: Whilst every care has been taken to verify the accuracy of the information herein, no warranty is given. Prospective purchasers should consult their own advisers.

Handled by
Kelvin Gilbert

McGEE O'CALLAGHAN GILL LTD
 438-440 William Street, Melbourne. A/c: Tom Davis 51 8704
329 0666

their dreams continued as did their visions and hopes. With this belief, they recreated a new homeland that incorporated their culture, religion, community and cuisine in Melbourne; especially around the locality of Lonsdale Street.

Whatever was achieved required great effort and sacrifice from many people over many years.

LOCO HALL UNDER THE ARCADIAN

The transfer of ownership of the “Loco Hall” from the Australian Locomotive Engineers’ Union to the Panarcadian Association of Melbourne and Victoria ‘Ο Kolokotronis’ occurred on 10 December 1985 for the amount of \$450,000.

The purchase of this building was the realization of a long held dream and its acquisition generated a dynamic *agora*, igniting the Arcadians to action and inspired an emphasis on intellectual, artistic and social progress. It is their legacy to the next generations. “Loco Hall” is their footprint, a reminder of their presence for as long as Melbourne exists.

With principles and virtues firmly entrenched, they worked harmoniously and positively, focusing on the refurbishment and improvement of their new home. Their communal life became meaningful and socially motivated, incorporating a positive drive for prosperity and progress.

The Committee undertook two loans for an amount of \$400,000 in 1986, in Swiss Francs with an interest rate of 6.5% per annum. Later, another loan was signed to the value of \$100,000 with personal guarantors from Committee members. These funds were used for the renovations to the internal areas of the build-

Η εργασία τους έγινε η χαρά της ζωής τους, γιατί πίστευαν ότι με σκληρή δουλειά, θα ακολουθούσε η πρόοδος και η προκοπή. Ήταν μια νέα αρχή, με πολλές φιλοδοξίες και ρομαντισμό, που ποτέ δεν τους εγκατέλειψε σε αυτήν την ξένη γη, όπου τα όνειρά τους συνεχίζονταν όπως τα οράματα και οι ελπίδες τους. Με το πιστεύω αυτό, αναδημιούργησαν την παλιά πατρίδα τους την Αρκαδία, δηλαδή, τον πολιτισμό τους, τη θρησκεία, την κοινότητα, και την ιδιαίτερη κουζίνα τους στη Μελβούρνη, κυρίως γύρω στην οδό Λόνοντεϊλ.

Ό,τι πέτυχε αργότερα ο Σύλλογος έγινε με μεγάλες προσπάθειες και θυσίες από πολλούς ανθρώπους και για πολλά χρόνια.

TO LOCO HALL ΣΤΟΥΣ ΑΡΚΑΔΕΣ

Η μεταβίβαση της κυριότητας του «Loco Hall» από την «Αυστραλιανή Ένωση Μηχανικών Ατμομηχανών» στον «Παναρκαδικό Σύλλογο Μελβούρνης και Βικτωρίας ‘Ο Κολοκοιτώνης’» έγινε στις 10 Δεκεμβρίου του 1985, έναντι του ποσού των \$450.000.

Η αγορά του παρόντος κτιρίου ήταν η υλοποίηση ενός μεγάλου ονείρου και η απόκτησή του δημιούργησε μια δυναμική ατμόσφαιρα, ένα νέο ξεκίνημα των Αρκάδων για την πρόοδο της πνευματικής, καλλιτεχνικής και κοινωνικής ζωής. Είναι η παρακαταθήκη τους για τις επόμενες γενιές.

Το «Loco Hall» στοχεύει να αποτελέσει μια καλά τεκμηριωμένη παρουσία των Αρκάδων, με ιδιαίτερη έμφαση στο ρόλο της προόδου στην πνευματική, καλλιτεχνική και κοινωνική ζωή και αποτελεί πια μέρος της πόλης της Μελβούρνης, που τόσο αγάπησαν και σημάδεψαν με το πέρασμά τους, έτσι ώστε θα μείνει αλυσμόνητη όσο εκείνη υπάρχει.

ing, and refurbishment of outdated and obsolete equipment. Once completed, the “Loco Hall” could operate as a function centre as intended.

In addition to the substantial renovations, the Committee renegotiated with the Melbourne City Council to rescind the strict parking provisions surrounding the building. Further the Committee obtained the relevant liquor licence, allowing alcohol at functions and events. These undertakings took two years and the launch of the “Arcadia Receptions” was held on 3 October 1987. Many dignitaries attended the inaugural function, including local authorities and even international organisations. The Governor of Arcadia, Mr. Gregory Niotis, the President of the Panarcadian Federation of America Mr. E. Konstantouros, Presidents of Arcadian Clubs in South Australia and New South Wales. Also many Arcadians of Melbourne and their friends attended the grand opening.

It should also be noted that during the renovations the Arcadians held various fund raising functions (e.g. barbeques) to meet the mounting loan repayments as the A\$ plummeted against the appreciating Swiss Franc.

From 1987 to the end of 1993 the Arcadians and the successive Administrative Committees worked diligently to pay off the loan as quickly as possible. Some concentrated their efforts on the running of the Arcadia Reception Centre and others organised various successful social functions.

On 25 November, 1988 the Consul General of Greece in the State of Victoria, Mr. E. Vladis, held a dinner in honour of the President of the Hellenic Republic, Mr. Sartzetakis at the reception centre. Other events and dinners were held in honour of Ministers, such as the Vice President of the Greek Government Mr John Hara-

Με τις αρχές και τις αρετές σταθερά εδραιωμένες, δούλεψαν ειρηνικά και θετικά, με επίκεντρο την ανακαίνιση και βελτίωση του ‘σπιτιού’ τους. Ο χαρακτήρας της κοινοτικής ζωής τους έχει ουσιαστικά και κοινωνικά κίνητρα που ενσωματώνουν μια θετική κίνηση για ευημερία και πρόοδο.

Το Διοικητικό Συμβούλιο σύναψε δύο δάνεια συνολικού ποσού \$400.000, στις 10 Οκτωβρίου 1989 και στις 7 Απριλίου του 1989, σε ελβετικά φράγκα (SFr), με επιτόκιο 6,5% ετησίως. Αργότερα, συνάφθηκε ένα άλλο δάνειο \$100.000 με προσωπικούς εγγυητές μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου. Τα κονδύλια αυτά χρησιμοποιήθηκαν για την ανακαίνιση των εσωτερικών χώρων του κτιρίου, καθώς και την αντικατάσταση του παλαιωμένου και εκτός λειτουργίας εξοπλισμού. Με την ολοκλήρωση των εργασιών, το «Loco Hall» θα μπορούσε να λειτουργήσει ως αίθουσα εκδηλώσεων όπως προοριζόταν.

Εκτός από τις σημαντικές ανακαινίσεις, το Διοικητικό Συμβούλιο εξασφάλισε τις απαραίτητες άδειες στάθμευσης αυτοκινήτων και τις άδειες ποτού. Αυτή η διαδικασία χρειάστηκε δύο χρόνια και τα εγκαίνια του «Arcadia Reception» έγιναν στις 3 Οκτωβρίου 1987. Πολλές προσωπικότητες παρευρέθηκαν στα εγκαίνια, συμπεριλαμβανομένων των τοπικών αρχών, ακόμα και εκπροσώπων διεθνών οργανισμών. Ο Νομάρχης Αρκαδίας, κ. Γρηγόρης Νιώτης, ο Πρόεδρος της Παναρκαδικής Ομοσπονδίας Αμερικής κ. Ε. Κωνσταντούρος, οι Πρόεδροι των Αρκαδικών Συλλόγων στη Νότια Αυστραλία και τη Νέα Νότια Ουαλία και πολλοί Αρκάδες της Μελβούρνης με τους φίλους τους, παρακολούθησαν τα εγκαίνια των νέων εγκαταστάσεων.

Θα πρέπει επίσης να σημειωθεί ότι κατά τη διάρκεια των ανακαινίσεων οι Αρκάδες διοργάνωσαν διάφορες εκδηλώσεις για τη συγκέντρωση χρημάτων (π.χ. μπάμπεκιου) για να καλύψουν τις δόσεις των δανείων κα-

Iambopoulos and other dignitaries from Greece during their Australian visits by the Consulate of Greece in Melbourne, in our reception centre.

In April 1993, the Committee approved a long term lease of the ground floor to a Chinese company, “Candelles Reception Centre”.

In May 1993, the Committee successfully negotiated the outstanding loan with the ANZ Bank and reduced it to 50% (\$330,000) with the condition that 10% be paid immediately and the balance of \$297,000 in three months.

The down payment of \$33,000 was paid immediately by Mr. A. Andrianopoulos’ company and the Committee contributed another \$40,000 through its fund raising activities, from its members and signed a loan with Westpac for \$260,000. The amount of \$33,000 was repaid over three years, to Mr. A. Andrianopoulos’ company with no interest charged to the Association.

In 1999, the Committee undertook a partial restoration of the roof, the replacement of the air-conditioning units on level two, plus refurbishment of the kitchen and pantry with the financial assistance of Mr. Andreas Andrianopoulos totalling an amount of \$60,000.

In May 2000, a long term lease was signed for the roof area of the building with the telecommunications company “Lucent” for antennae installations to serve its mobile phone customers.

During 1999-2000, the Arcadian participation waned; as members aged, growing responsibilities, upkeep costs, limited usage of the facility, less volunteers, the ageing building and the non-attendance of the second generation children at functions. Some members suggested a smaller building with more manageable running costs and responsibilities.

With the dawn of the 21st Century (2001) a new

θώς η τιμή του δολαρίου σημείωσε κατακόρυφη πτώση με την ανατίμηση του ελβετικού φράγκου (SFf).

Από το 1987 έως το τέλος του 1993, οι Αρκάδες και τα διαδοχικά Διοικητικά Συμβούλια εργάστηκαν εντατικά για την εξόφληση του δανείου, το συντομότερο δυνατό. Κάποιοι επικέντρωσαν τις προσπάθειές τους στη λειτουργία της αίθουσας εκδηλώσεων και άλλοι διοργάνωσαν διάφορες επιτυχημένες εκδηλώσεις.

Στις 25 Νοεμβρίου 1988, ο Γενικός Πρόξενος της Ελλάδας στην Πολιτεία της Βικτώριας, κ. Ε. Βλαντίης, διοργάνωσε δεξίωση προς τιμήν του Προέδρου της Δημοκρατίας της Ελλάδας, κ. Σαρτζετάκη στην αίθουσα εκδηλώσεων του Συλλόγου. Άλλες εκδηλώσεις και δείπνα προς τιμήν υπουργών και άλλων αξιωματούχων από την Ελλάδα, π.χ. του Αντιπροέδρου της Ελληνικής Κυβέρνησης κ. Γιάννη Χαραλαμπίδου, κατά τη διάρκεια επισκέψεών τους στην Αυστραλία, διοργανώθηκαν στην αίθουσά μας από το Γενικό Προξενείο της Ελλάδας στη Μελβούρνη.

Τον Απρίλιο του 1993, το Διοικητικό Συμβούλιο ενέκρινε μια μακροχρόνια μίσθωση του ισόγειου σε μια κινεζική εταιρεία με την επωνυμία «Candelles Reception Centre».

Το Μάιο του 1993, το Διοικητικό Συμβούλιο διαπραγματεύτηκε επιτυχώς το δάνειο με την τράπεζα ANZ Bank και το μείωσε κατά 50% (\$330.000), με την προϋπόθεση το 10% να καταβληθεί αμέσως και το υπόλοιπο των \$297.000 μέσα σε τρεις μήνες.

Η προκαταβολή των \$33.000 καταβλήθηκε άμεσα από την εταιρεία του κ. Α. Ανδριανόπουλου και το Συμβούλιο προσέφερε \$40.000 που συγκέντρωσε από εκδηλώσεις, από τα μέλη και σύναψε δάνειο \$260.000 με την τράπεζα Westpac. Το ποσό των \$33.000 επεστράφη μέσα σε τρία χρόνια στην εταιρεία του Α. Ανδριανόπουλου χωρίς να χρεωθεί τόκος στον Σύλλογο.

Committee formed, which grappled with these concerns and embarked on the following course of action: the urgent renovation of all areas of Loco Hall for use by members of all ages; functions to be held specifically for second generation Arcadians and to engage them in activities of the Association, as well joining their forces in the Administrative Committees.

These long sighted objectives, supported by subsequent Administrative Committees continue today, especially the rejuvenation and restorations of the building and other entrepreneurial ventures.

Το 1999, το Διοικητικό Συμβούλιο αποφάσισε την μερική ανακαίνιση της στέγης, την αντικατάσταση των κλιματιστικών μονάδων στο δεύτερο όροφο, καθώς και την ανακαίνιση της κουζίνας και της αποθήκης τροφίμων με συνολικό κόστος άνω των \$60.000, με την οικονομική βοήθεια του κ. Ανδριανόπουλου.

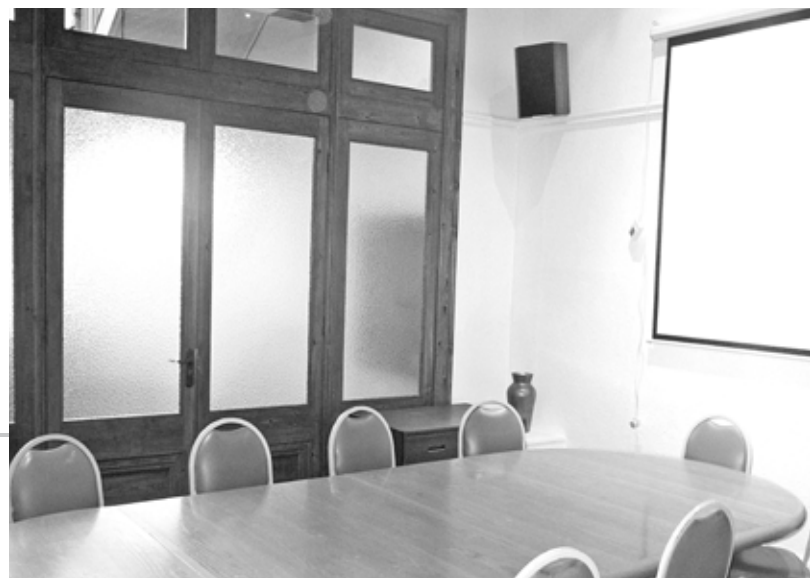
Τον Μάιο του 2000, υπεγράφη μια μακροχρόνια μίσθωση της οροφής του κτιρίου με την εταιρεία τηλεπικοινωνιών «Lucent», για την εγκατάσταση κεραιών προς εξυπηρέτηση των πελατών της κινητής τηλεφωνίας της.

Κατά την περίοδο 1999-2000, το ενδιαφέρον των Αρκάδων προς το Σύλλογο είχε ατονήσει, λόγω κόπωσης των ενεργών μελών, του υψηλού κόστους λειτουργίας του κτιρίου, τη μείωση των εθελοντών, την ανάγκη ανακαίνισης του κτιρίου και τη μη συμμετοχή της δεύτερης γενιάς στις εκδηλώσεις.

Ορισμένα μέλη πρότειναν ένα μικρότερο κτίριο με πιο διαχειρίσιμο κόστος λειτουργίας και με μικρότερες ευθύνες.

Με την έναρξη του 21ου αιώνα (2001), το νέο Διοικητικό Συμβούλιο που εξελέγη, ασχολήθηκε με αυτά τα προβλήματα εγκαινιάζοντας την ακόλουθη πορεία δράσης: την άμεση ανακαίνιση όλων των χώρων του κτιρίου για να είναι προσιτό σε όλες τις ηλικίες αρχίζοντας με την εγκατάσταση του ανελκυστήρα, τη διοργάνωση εκδηλώσεων ιδιαίτερα για άτομα της δεύτερης γενιάς Αρκάδων για να συμμετέχουν στις δραστηριότητες του Συλλόγου καθώς και στο Διοικητικό Συμβούλιο.

Αυτοί οι μεγαλόπνοοι στόχοι, που υποστηρίχθηκαν και από τα μετέπειτα Διοικητικά Συμβούλια συνεχίζονται και σήμερα, ιδιαίτερα η ανανέωση και αποκατάσταση του κτιρίου, η συμμετοχή των νέων και άλλα επιχειρηματικά σχέδια.

WHAT WAS ACHIEVED AT “LOCO HALL”

- ◆ In March 2001, the emergency exit stairwell was fully restored and an agreement made with telecommunication company “Orange”, for an antenna for mobile communications.
- ◆ On 21 April 2002, at an extraordinary General Meeting it was decided that a lift be installed in the building at an estimated cost of \$200,000.
- ◆ On 7 July 2002, a Cocktail for the youth of the Club resulted in 140 members attending.
- ◆ On 2 September 2002, a mini-tornado (110 km/h winds) ripped off a major part of the roof of the building. The damage was rectified after a few months, following a dispute resolution with the insurer.
- ◆ On 28 September 2004, the Association celebrated the opening of the newly installed lift and the new office at a cost of \$195,000.
- ◆ On 23 November 2004, a new committee with the inclusion of a few younger members took the reins of the Association and this group continued the programs of renovations and the inclusion of the younger members.
- ◆ On 6 December 2006, the external edifice of the building was painted at a cost of \$40,000 and that breathed vibrancy back into the building.
- ◆ In 2009 we celebrated the Anniversary of 50 years of our Association in Australia and 24 years residing in Loco Hall.
- ◆ During 2010 - the whole front verandah of the building was replaced, with 1300mm removed from its original depth, at a cost of \$72,000.
- ◆ Throughout 2011- the refurbishment continued with the storeroom, kitchenette and level 1 clubrooms upgraded at a cost of \$95,000.

ΤΙ ΕΓΙΝΕ ΣΤΟ «LOCO HALL»

- ◆ Τον Μάρτιο του 2001, το κλιμακοστάσιο εξόδου έκτακτης ανάγκης ανακαινίστηκε πλήρως και υπεγράφη συμφωνία με την εταιρεία τηλεπικοινωνιών Orange, για την εγκατάσταση δεύτερης κεραίας για τις κινητές επικοινωνίες.
- ◆ Στις 21 Απριλίου 2002, σε έκτακτη Γενική Συνέλευση αποφασίστηκε να εγκατασταθεί στο κτίριο ανελκυστήρας με κόστος \$200.000.
- ◆ Στις 7 Ιουλίου 2002, σε ένα κοκτέιλ για τη νεολαία του Συλλόγου συμμετείχαν 140 μέλη.
- ◆ Στις 2 Σεπτεμβρίου 2002, ένας μίνι ανεμοστρόβιλος (άνεμοι 110 χλμ/ώρα) ξήλωσε το μεγαλύτερο μέρος της οροφής. Η ζημιά διορθώθηκε μετά από λίγους μήνες, ύστερα από διακανονισμό με την ασφαλιστική εταιρεία.
- ◆ Στις 28 Σεπτεμβρίου 2004, ο Σύλλογος εγκαινίασε τη λειτουργία του νέου ανελκυστήρα και του νέου γραφείου με συνολικό κόστος \$195.000.
- ◆ Στις 23 Νοεμβρίου 2004, εξελέγη νέο Δ. Συμβούλιο με λίγα νεότερα μέλη και συνέχισε τα προγράμματα των ανακαινίσεων και προσέλκυσης νεότερων μελών στο Σύλλογο.
- ◆ Στις 6 Δεκεμβρίου 2006, το εξωτερικό μέρος του κτιρίου βάφτηκε με κόστος \$40.000 δίνοντας μια νέα πνοή στο κτίριο.
- ◆ Στη διάρκεια του 2009 γιορτάστηκε η επέτειος των 50 χρόνων του Συλλόγου στην Αυστραλία και τα 24 χρόνια λειτουργίας του στο «Loco Hall».
- ◆ Στη διάρκεια του 2010, η βεράντα στο μπροστινό μέρος του κτιρίου αντικαταστάθηκε με κόστος \$72.000.
- ◆ Καθ’όλο το 2011 συνεχίστηκε η ανακαίνιση της αποθήκης και της κουζίνας και της λέσχης του πρώτου ορόφου με κόστος \$95.000.

- ◆ On 10 November 2012 – the renovations of level 2 were completed. These improvements included air-conditioning, rewiring and lights, carpets, doors, new auto-acoustic system, television and specialist sound proofing material for the floor.
- ◆ On 20 June 2013 - the completion of renovations of level 1; the office, conference room and storeroom. This included new air-conditioning and modern auto-acoustic system and an audio/visual projector and screen.
- ◆ A big day out for the community occurred on 29 November 2013 with the inauguration/opening of the level 2 refurbishments and the attendance of special guests, the Consul General of Greece in Victoria, Ms Eleni Lianidou; Local Government member for Bentleigh, Ms Elizabeth Miller MLA; Federal Member for the seat of Calwell, Ms Maria Vamvakinou MHR and Victorian Shadow Minister for Seniors and Ageing, Ms Jenny Mikakou MLC. Many other dignitaries attended as well as a great number of members and friends.
- ◆ Στις 10 Νοεμβρίου 2012, οι ανακαινίσεις του δεύτερου ορόφου ολοκληρώθηκαν. Στις βελτιώσεις αυτές περιλαμβάνονται ο ηλεκτροφωτισμός, το σύστημα κλιματισμού, τα χαλιά, οι πόρτες, το νέο οπτικο-ακουστικό σύστημα, η τηλεόραση και ειδικό ηχομονωτικό υλικό για το πάτωμα.
- ◆ Στις 20 Ιουνίου 2013, ολοκληρώθηκαν οι εργασίες ανακαινίσης του γραφείου, της αίθουσας συνεδριάσεων, της αποθήκης του 1ου ορόφου περιλαμβάνοντας νέο κλιματισμό και μοντέρνο οπτικο-ακουστικό σύστημα προβολής με οθόνη.
- ◆ Μια μεγάλη μέρα για τον Σύλλογο ήταν η 29η Νοεμβρίου 2013, με τα εγκαίνια/άνοιγμα του δεύτερου ορόφου, που έγινε παρουσία της Γενικής Προξένου της Ελλάδας στη Μελβούρνη κ. Ελένης Λιανίδου, της βουλευτή της έδρας Μπέντλι κας Elizabeth Miller MLA, της ομοσπονδιακής βουλευτή της έδρας Κόλγουελ, κας Μαρίας Βαμβακινού MHR και της σκιώδη υπουργού Ηλικιωμένων της Βικτώριας κας Τζένη Μικάκου MLC. Πολλοί άλλοι αξιωματούχοι παρευρέθηκαν, καθώς και μεγάλος αριθμός μελών και φίλων του Συλλόγου.

CONCLUSION

The Association has been in existence for over 55 years and sure, it had some tough times along the way, but haven't we all. What is important is that it is strong, financially sound and committed. Best of all, its members have a wonderful home in "Loco Hall". In recent years, the members modernised the facilities, smartened up the building and restored it to its former glory.

Today, "Loco Hall" is again a proud North Melbourne landmark and it holds a special place in the members' hearts. "Loco Hall" has a promising future, as does our proud Arcadian community.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ

Ο Σύλλογος συμπλήρωσε πάνω από 55 χρόνια και σίγουρα είχε δύσκολες στιγμές στην πορεία. Το σημαντικό είναι ότι είναι δυνατός, οικονομικά υγιής και αποφασιστικός. Το καλύτερο από όλα, τα μέλη έχουν ένα υπέροχο σπίτι στο «Loco Hall». Τα τελευταία χρόνια βελτίωσαν τις εγκαταστάσεις, το ανακαινίσαν και του έδωσαν την παλιά του αίγλη.

Σήμερα το «Loco Hall» είναι πάλι ένα υπερήφανο όρσημο στο Νόρθ Μέλμπουρν και κυρίως στις καρδιές τους. Το μέλλον του φαίνεται ελπιδοφόρο, όπως και αυτό της Αρκαδικής πατριάς.

Nat Levine presents
The FOREMOST WESTERN
STAR IN MOTION
PICTURES

MIX

TOM Idol of every Boy in the World - IN
"THE
**MIRACLE
RIDER**"
WITH
TONY, Jr.

SENSATIONAL
15 EPISODE SERIAL
OF
THE TEXAS RANGERS

Directed by B. REEVES EASON & ARMAND SCHAEFER
Supervised by VICTOR ZOBEL

THE
**300
SPARTANS**

20th CENTURY FOX
STUDIO CLASSICS

**DRUMS
OF
FU MANCHU**

Sponsored by SAK RICHMER

Chapter 1
FU MANCHU

15 ALL NEW
EXCITING CHAPTERS!

Mastered/
Replicated
on
Armor

THE GREEN HORNET STRIKES AGAIN

WARREN HULL as Britt Reid
WADE BOTELER as Michael Axford
KEYE LUKE as Kato
ANNE NAGEL as Miss Case

RADIO'S THRILL-SHOW
Screen Sensation!

HOW ON THE SCREEN?
MIRACLES & MOOTS
CAPTION HERE.

The PHANTOM

TOM TYLER

A COLUMBIA
CHAPTER PLAY

WILD BILL HICKOK RIDES

CONSTANCE
BENNETT
BRUCE
CABOT
WARREN
WILLIAM

BETTY BARBER
WALTER CRILEY
Directed by
RAY ENRIGHT

WARNER BROS.

Memories

DENIS GABRIEL

Denis moved into North Melbourne in 1936 when aged 10 years. He had fond recollection of going to the 'Saturday arvo' matinees at the 'Loco'.

The main features on a Saturday afternoon (arvo) for the young children in the 'Loco' was a heady mixture of continuing adventure serials, plus a B grade movie, usually a Western or an African type treasure adventure. Each weekly serial normally ran for about 20 to 25 minutes in black and white format and some ran over fifteen (15) episodes. The flavour of most kids' serials could be summarised as 'penny dreadfuls'. The weekly excitement included such (politically incorrect today - but who cares) classics as Tom Mix, the king of the cowboys; the greatest Marshall of Abilene, Wild Bill Hickok, the fastest pistoleer of the Wild West; Phantom - the ghost who walks and the evil and terrifying Fu Manchu.

The Phantom serials of the man who never dies and his wonder dog, Wolf, was made in 1943 and featured in many Saturday arvo movie houses around Australia, well into the late 1950s.

Denis recollected the Tom Mix (King of the Cowboys) films... Buckle on y' gun belt sonny boy and ride

Αναμνήσεις

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΓΑΒΡΙΛΗΣ

Ο Διονύσης μετακόμισε στο Νορθ Μέλμπουρν το 1936, σε ηλικία 10 χρόνων. Είχε ωραίες αναμνήσεις από τις Σαββατιάτικες εξόδους του στο «Loco» για ταινίες.

Τα βασικά πρόγραμμα των απογευματινών παιδικών παραστάσεων στο «Loco» αποτελούνταν από σήριαλ και μια «κατάλληλη» ταινία Β' βαθμού, συνήθως μια καουμπόικη ή μια αφρικανική περιπέτεια. Κάθε εβδομαδιαίο επεισόδιο του σήριαλ ήταν διάρκειας 20 έως 25 λεπτών, μαυρόασπρο, και μερικά διαρκούσαν πάνω από δεκαπέντε (15) επεισόδια. Η ποιότητα των περισσότερων παιδικών σήριαλ ήταν όπως λέμε «της δεκάρας». Σ' αυτήν την εβδομαδιαία διασκέδαση, συμπεριλαμβάνονταν και ορισμένα κλασικά (σήμερα θα θεωρούνταν «πολιτικά απρεπή», αλλά ποιος νοιάζεται...), όπως ο βασιλιάς των καουμπόικων «Τομ Μιξ», ο μέγας Μάρσαλ της Αμπιλέν, ο «Άγριος Μπιλ Χίκοκ», ο γρηγορότερος πιστολέρο της Άγριας Δύσης, ο «Φάντομ», το φάντασμα που περπατά και ο κακός και τρομακτικός «Φου-Μαντζού».

Το σήριαλ «Φάντομ» με τον άνθρωπο που ποτέ δεν πεθαίνει και το σκύλο του Γουλφ, το οποίο γυρίστηκε το 1943 και προβαλλόταν στις παιδικές απογευματινές του Σαββάτου σχεδόν μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του 1950.

the Wild West with Tom and his great horse, Tony.

And then there was Fu Manchu, the villain of villains, a master criminal who used terror inspiring devices, such as spiders and snakes in his evil escapades. *Drums of Fu Manchu*, a 15-episode serial appeared in the 1940s and terrified lots of small boys, but of course it was such a great adventure at the Saturday arvo at the 'Loco' and you and your mates and kid sister 'wouldn't have missed it for quids'.

And finally, Denis fondly remembered, *The Green Hornet*, a 1940s serialization which ran over thirteen weeks with Gordon Jones playing the hero and his Korean side-kick, Kato. It was all available to the local kids, every Saturday arvo at the "Loco"...entry ticket three pence and a 'gob smacker' to suck on all through the serials for one penny.

By the age of seventeen, Denis said, the "Loco" was a bit 'so so' for a young man. While there were evening movie sessions, it was better to catch a tram into town to the stunning "Regent", or to experience the luxurious Spanish décor and amazing sounds of the Wurlitzer organ at the "Plaza" picture theatre. Best of all, there was "Hilliers" milk bar on Collins Street, near the "Regent" and that was the place to take a young lady for a chocolate milkshake, rather than the lolly shop next to the "Loco".

WHILE THERE WERE EVENING MOVIE SESSIONS, IT WAS BETTER TO CATCH A TRAM INTO TOWN TO THE STUNNING "REGENT", OR TO EXPERIENCE THE LUXURIOUS SPANISH DÉCOR AND AMAZING SOUNDS OF THE WURLITZER ORGAN AT THE "PLAZA" PICTURE THEATRE

Στη συνέχεια, ο Διονύσης θυμάται τις ταινίες «Τομ Μιξ» (του βασιλιά των κακουμπούιδων)... Βάλε τη ζώνη με τα πιστόλια σου αγόρι και διέσχισε την Άγρια Δύση με τον Τομ και το σπουδαίο άλογο του, Τόνι.

Μετά ήταν ο «Φου-Μαντζού», αυτός ο κείριστος των κακών, ο μεγάλος εγκληματίας που χρησιμοποιούσε δι-άφορα τρομακτικά μέσα, όπως αράχνες και φίδια στις διαβολικές ενέργειές του. Τα «Τύμπανα του Φου-Μαντζού», ένα σήριαλ 15 επεισοδίων εμφανίστηκε στη δεκαετία του 1940 και ήταν αρκετό για να τρομοκρατήσει κάθε μικρό αγόρι, αλλά φυσικά ήταν μια τόσο μεγάλη περιπετειώδης ταινία στο «Loco», που εσείς και οι φίλοι σας και η μικρή σας αδελφή «δεν θα χάνατε με τίποτα».

Και τέλος, ο Διονύσης θυμάται «The Green Hornet» («Ο Πράσινος Μπάμπουρας»), το σήριαλ του 1940 που παιζόταν πάνω από δεκατρείς εβδομάδες με πρωταγωνιστή τον Γκόρντον Τζόουνς και τον κορεάτη υπηρέτη του Κέιτο.

Ήταν όλα στη διάθεση των παιδιών της περιοχής, κάθε Σάββατο, στο «Loco»... με εισιτήριο εισόδου τρεις πένες και ένα γλειφιτζούρι «gobsmacker» για ένα σεντ, να το πιπιλίζουν σε όλη τη διάρκεια του σήριαλ.

Στα δεκαεπτά του χρόνια, λέει ο Διονύσης, ο κινηματογράφος «Loco» ήταν «έτσι κι έτσι», για έναν νεαρό άνδρα.

Παρότι είχε και βραδινές παραστάσεις, ήταν προτιμότερο να πάρει το τραμ και να πάει στην πόλη, στο εκπληκτικό «Regent», ή στον κινηματογράφο «Plaza» με την πολυτελή ισπανική διακόσμηση και το εκπληκτικό μουσικό όργανο Wurlitzer.

Το καλύτερο από όλα ήταν το μιλκ-μπαρ «Hilliers» στην οδό Κόλινς, κοντά στο «Regent» και εκεί ήταν να πας με την κοπέλα σου για ένα μιλκσέικ σοκολάτας, και όχι το «λόλισοπ» δίπλα στο «Loco».

MARC MAROTTA

Marc worked as a waiter in the 1970s at the ballroom in Loco Hall, which catered mainly for Italian weddings, dinner dances and a variety of social clubs events. At that time, the Italian community was a vibrant part of Melbourne.

Marc remembered the events were mainly conducted on Saturday evenings but as was the custom, there was no tipping and the pay was around \$1.00 per hour. Marc asked the boss for an increase in the wages for the waiters as the shifts were long and very busy.

Marc said the ballroom venue was good, but small by comparison with other locations. Next door to the Loco Hall was 'home' to a hippy commune and Marc recalled going inside 'the dig' after work one evening just to have a look. "You could hear the locos and trains arriving at the North Melbourne yards", said Marc and he related how that was ironical, because he never imagined as a young waiter how his life and locomotives would be entwined. He is now the Secretary of the Locomotive Division of the Railways, Tram and Bus Union (RTBU)... pardon the pun, but it is amazing how the wheel turns.

TERRY SHEEDY

Terry Sheedy was one of the trustees of the *Loco Hall* when owned by the Union and then sold to the Panarcadians. Terry's signature appears on the contract of the sale document.

Terry was an electric train driver and became the president of the Rail, Tram and Bus Union's locomotive division.

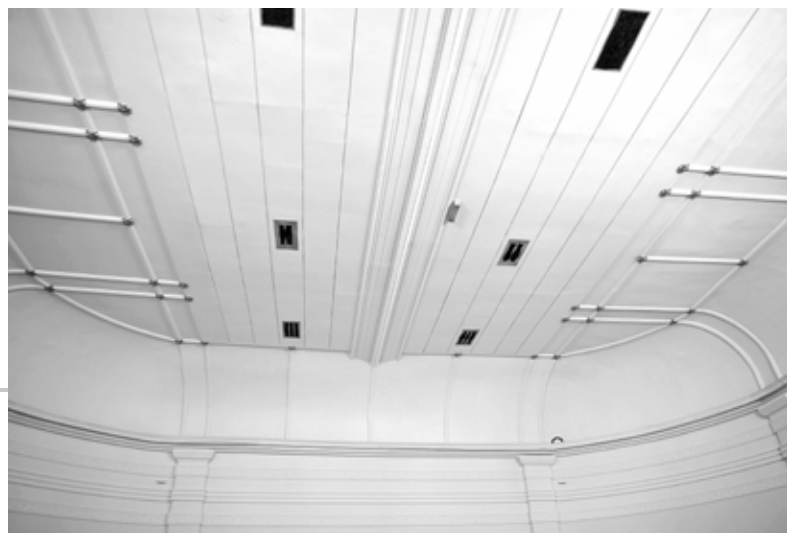
ΜΑΡΚ ΜΑΡΟΤΤΑ

Εργάστηκε ως σερβιτόρος στη δεκαετία του 1970 στην αίθουσα χορού στο «Loco Hall», όπου γίνονταν κυρίως ιταλικοί γάμοι, χοροί και μια ποικιλία εκδηλώσεων διαφόρων συλλόγων. Εκείνη την εποχή, η ιταλική κοινότητα ήταν ένα ζωντανό κομμάτι της Μελβούρνης. Ο Μαρκ θυμάται πως όλες οι εκδηλώσεις διοργανώνονταν κυρίως το Σάββατο το βράδυ και η αμοιβή ήταν περίπου ένα δολάριο την ώρα και όπως συνηθίζονταν, χωρίς φιλοδώρημα. Ο Μαρκ ζήτησε από το αφεντικό αύξηση μισθού για τους σερβιτόρους, καθώς οι βάρδιες ήταν μεγάλες και κουραστικές.

Ο Μαρκ λέει πως η αίθουσα χορού ήταν καλή, αλλά μικρή σε σύγκριση με άλλες. Δίπλα στο «Loco Hall» ήταν ένα «σπίτι» με μια κοινότητα χίπις και ο Μαρκ θυμάται πως πήγε μέσα μια φορά μετά τη δουλειά για να δει πώς είναι. «Ακουγες τις μηχανές και τα τρένα να φτάνουν στο ντεπό του Νορθ Μέλμπουρν», λέει ο Μαρκ προσθέτοντας ότι ποτέ δεν φανταζόταν ως νεαρός σερβιτόρος πώς η ζωή του και οι μηχανές κάποια ημέρα θα συνδέονταν. Ο Μαρκ είναι σήμερα Γραμματέας στην Ένωση Σιδηροδρόμων, Τραμ και Λεωφορείων (RTBU)... Είναι εκπληκτικό το πώς τα φέρνει καμιά φορά η ζωή.

ΤΕΡΙ ΣΙΝΤΙ

Ο Τέρι Σίντι ήταν ένας από τους διαχειριστές του «Loco Hall», όταν ανήκε στην Ένωση και στη συνέχεια πωλήθηκε στους Παναρκάδες. Η υπογραφή του Τέρι εμφανίζεται στο συμβόλαιο πώλησης. Ο Τέρι ήταν οδηγός ηλεκτρικών τρένων και έγινε ο πρόεδρος του τμήματος οδηγών της Ένωσης Σιδηροδρόμων, Τραμ και Λεωφορείων. Θυμάται ότι παρακολούθησε πολλές συνεδριάσεις

He remembered attending numerous meetings during the union's ownership of the property. The great events, he recalled, were the dinner dances, which attracted many union participants and their families.

Usually the tables held ten people at any one time and no less than 15 plus tables would occupy the function room. They were great evenings and patrons enjoyed good bands, entertainment and dinners.

PANAYIOTIS (PETER) YIANNOUDES

Panayiotis came from Cyprus in 1956 by air. In Cyprus he had worked in the cinema. On arrival in Melbourne, he noticed there were no films being shown in the Greek language and he applied for and got an exclusive contract for Greek films in 1957. He acquired a projector and began showing films once a week. "Hoyts" cinema replaced their projectors every ten years and he purchased good quality used machines. He showed Greek and Italian films at various locations around Melbourne. The Italians liked dubbed films, but not the Greeks, who preferred to hear the original language.

"Loco Hall" was a beautiful theatre with chandeliers, but it was not kept up-to-date due to difficulties acquiring a long lease. Tickets were sold from a ticket box set up in the centre of the foyer and from the office. The theatre had stalls and lounge (upstairs) areas. The screen had been updated and moved in front of the stage. The seating was fixed and the front stalls were the cheap area where all the kids sat. The major cinema chains were unhappy with independent foreign language films being shown in Melbourne, especially after the introduction of Television in 1956, which

όταν το κτίριο βρίσκονταν στην ιδιοκτησία της Ενωσης. Τα μεγάλα γεγονότα που θυμάται ήταν οι χοροί που διοργανώνονταν και στους οποίους συμμετείχαν πολλά μέλη της Ενωσης με τις οικογένειές τους. Συνήθως στα τραπέζια κάθονταν δέκα άτομα κάθε φορά και στην αίθουσα εκδηλώσεων υπήρχαν πάνω από 15 τραπέζια.

Ήταν σπουδαίοι χοροί και όσοι παρευρίσκονταν διασκεδάζαν με καλές ορχήστρες, χορό και φαγητά.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΔΗΣ

Ο Παναγιώτης ήρθε αεροπορικώς από την Κύπρο το 1956. Εκεί είχε εργαστεί σε κινηματογράφο και όταν έφτασε παρατήρησε ότι δεν προβάλλονταν ταινίες στην ελληνική γλώσσα και έτσι το 1957 πήρε μια αποκλειστική σύμβαση για ελληνικές ταινίες. Αγόρασε μια μηχανή προβολής και άρχισε να προβάλλει ταινίες μια φορά την εβδομάδα. Τα σινεμά Hoyts αντικαθιστούσαν τις μηχανές προβολής κάθε 10 χρόνια και κατάφερε να πάρει μηχανές καλής ποιότητας. Πρόβαλε ελληνικές και ιταλικές ταινίες σε διάφορους χώρους στη Μελβούρνη. Οι Ιταλοί είχαν μεταγλωττισμένες ταινίες, αλλά οι Έλληνες προτιμούσαν να ακούν τη γλώσσα του πρωτοτύπου, με υπότιτλους. Το «Loco Hall» ήταν ένα όμορφο θέατρο με πολυελαίους, αλλά δεν εκσυγχρονιζόταν γιατί υπήρχαν δυσκολίες για μακροχρόνια μίσθωση. Τα εισιτήρια πωλούνταν από ένα ταμείο που είχε στηθεί στο κέντρο του φουαγιέ και από το γραφείο. Το θέατρο είχε πλατεία και θεωρεία (στο επάνω επίπεδο). Η οθόνη είχε εκσυγχρονιστεί και μεταφέρθηκε στο μπροστινό μέρος της σκηνής. Τα καθίσματα ήταν σταθερά και οι μπροστινοί πάγκοι ήταν φθινοί, όπου κάθονταν τα παιδιά. Οι μεγάλοι κινηματογράφοι ήταν δυσαρεστημένοι με τις ξενόγλωσσες ταινίες που προβάλλονταν στην Μελβούρνη, ειδικά μετά την εισαγωγή της

decimated attendances at the major theatres.

The problem for the cinemas was that until the mid-1960s there were a wide range of restrictions in Victoria on shops, live plays, public attractions and movie theatres prohibiting trading, performances and screening of films on Sundays.

These Sunday restrictions impacted on foreign language entertainment, but the big nights were Fridays and Saturdays.

PETER PAXINOS

Peter was a young boy in the 1940s and early 1950s. Though he did not live in North Melbourne he went to the Loco Picture Theatre on Saturday afternoons with his cousin Denis Gabriel, who was a few years his senior.

Peter remembered the serials and the adventures of the Green Hornet and Wild Bill Hickok. Peter listened to the kids serials on the wireless, including 'Dad and Dave', but to go to the Loco and watch the serials was a thrill and he remembered the Westerns.

Though Peter was young, he remembered the lolly shop over the road from the Loco and it was an important part of any small boy's life, because it had a pin-ball machine. This would have been an early electromagnetic machine, which appeared in Australia around 1950 and had a distinctive set of chimes and flipper buttons located on the side of the machine.

ηπλεόρασης το 1956, που μείωσε σημαντικά το κοινό των κινηματογράφων. Το πρόβλημά τους ήταν ότι μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του 1960 υπήρχε ένα ευρύ φάσμα περιορισμών στη Βικτώρια για καταστήματα, θεατρικά έργα, δημόσια αξιοθέατα και κινηματογράφους που απαγόρευαν τις παραστάσεις και προβολή ταινιών τις Κυριακές.

Αυτοί οι περιορισμοί είχαν αντίκτυπο και στην ξενόγλωσση ψυχαγωγία, αλλά οι μεγάλες νύχτες ήταν οι Παρασκευές και τα Σάββατα.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΑΞΙΝΟΣ

Ο Παναγιώτης ήταν ένα νεαρό αγόρι στη δεκαετία του 1940 με αρχές του 1950. Αν και ο ίδιος δεν ζούσε στο Νορθ Μέλμπουρν, πήγαινε στον κινηματογράφο «Loco» τα απογεύματα του Σαββάτου, με τον ξάδελφό του Διονύσιο Γαβρίλη, ο οποίος ήταν μερικά χρόνια μεγαλύτερός του. Ο Παναγιώτης θυμάται τα σήριαλ και τις περιπέτειες του «Green Hornet» και του «Wild Bill Hickok». Ακουγε τα παιδικά σήριαλ στο ράδιο, συμπεριλαμβανομένων των «Dad and Dave», αλλά το να πάει στο «Loco» και να παρακολουθήσει τα σήριαλ, ήταν ιδιαίτερη συγκίνηση και θυμήθηκε τις σειρές των γουέστερν. Αν και ήταν νέος τότε, θυμήθηκε το «λόλισοπ» δίπλα από το «Loco» και αυτό ήταν ένα σημαντικό μέρος της ζωής κάθε μικρού αγοριού, επειδή είχε ένα φλιπεράκι. Αυτό θα ήταν μια από τις πρώτες ηλεκτρο-μαγνητικές μηχανές, που εμφανίστηκαν στην Αυστραλία περίπου το 1950, με τα χαρακτηριστικά ηχητικά εφέ και τα κουμπιά στο πλάι.

Acknowledgements

The members of the Administrative Committee of the Panarcadian Association of Melbourne “O Kolokotronis” extend their gratitude to the members of the Commemorative Team for their tireless contribution to this excellent publication and to the following persons and organisations that assisted in the compilation of this 100 year commemorative booklet:

Christos Tsirkas, Marc Marotta, Jim Chrysostomou, Terry Sheedy, Lella Cariddi, Maria Gismondi, Pino Lamberti, Paolo Baracchi, Frank Diblasi, John Bono, Denis Gabriel, Peter Paxinos, Panayiotis (Peter) Yiannoudes, the team at The Cinema and Theatre Historical Society of Australia (Inc.), the Italian newspaper *Il Globo*, the Panarcadian Archives and the Victorian Archives Centre.

We extend our appreciation to Tony O’Brien who researched, wrote, collaborated, advised, liaised and captured the essence of this commemorative venture and brought it to life. His active participation and high quality contribution makes this publication a fascinating piece of the jigsaw and a small contribution to the greater picture of Victorian history.

We express our sincere thanks to Stavros Messinis and Kostas Potiris for the translations. Also to Stavros Messinis for the design and invaluable technical expertise in the compilation of this book and for his continued support and great workmanship.

Finally, we acknowledge the contribution made by the Victorian Multicultural Commission who assisted financially, in part, towards the publication of the historical account of this significant Melbourne building.

Current Committee Members: From L/R, D. Taglis, A. Giavasoglou, E. Kazakos, C. Papakonstantinou, G. Kotsirilos, G. Georgantas, C. Kanatas, S. Kalodimos, N. Malliaras, G. Pollalis, D. Alexopoulos, I. Giavas, P. Harris, T. Varsamis. Absent: I. Zafiroopoulos & G. Mpournas

Bibliography

NEWSPAPERS

The Argus, 14 December 1914.
The Argus, 13 July 1915.
The Argus, 2 August 1915.
The Argus, 14 August 1915.
The Argus, 29 March 1916.
The Argus, 14 May 1938.

JOURNALS

The Locomotive Journal, 9 November 1939.

BOOKS

de Pomeroy, Norman and Gilbert, Richard. (eds.) *Men of the Footplate: One Hundred and Thirty years of railway Trade Unionism, 1861-1991*, A.F.U.L.E., 1992.

Oberg, Leon. *Locomotives of Australia*, Reed, Sydney, 1975 and subsequent reprints.

Kehoe, Mary. *The Melbourne Benevolent Asylum: Hotham's Premier Building*, The Hotham History Project, North Melbourne, 1998

YOUTUBE SITES

(N.B. These sites contain the mentioned serials for viewing as we go to press; there is no guarantee they will remain on Youtube)

Drums of Fu Manchu (1940) Original Serial, Chapter 1, http://www.youtube.com/watch?v=kwHY3_GTCFM

The Green Hornet Serial (1940), <http://www.youtube.com/watch?v=o-5Z9SVDdv4>

The Phantom Serials (1943) all 15 Chapters, <http://www.youtube.com/watch?v=o-5Z9SVDdv4>

The Great Adventures of Wild Bill Hickok (1938) Vol. 1, Segment 1, <http://www.youtube.com/watch?v=6-Y02eNYEhk>

Tom Mix: the Miracle Rider (1935) Part 1 of 15 serials, <http://www.youtube.com/watch?v=kjR765SHJWU>

